

PUBLISHED BY VIEW

၁၁၆

ကြယ်တွေကိုသောက်သုံးဖို့ လမင်းထဲ
ကျွန်တော်ဝင်ပုန်းဖြစ်ခဲ့တယ်

ဒုတိယအကြိမ်

Digital Art: Idea Kyaw & Wai Yan

အမှာ စာ

အချိန်ကာလအားဖြင့်တော့ ဒီစာအုပ်လေးက သိပ်ပြီးမဝေးကွာလှပါဘူး ... ဒါပေမဲ့ ဒီစာအုပ်လေးထွက်ခဲ့စဉ်က အောင်မြင်မှုမရသေးလို့ အုပ်ရေကလည်း နည်းနည်းလေးပဲ ရိုက်ပြီး ဖြန့်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

တစ်နှစ်ကျော် နှစ်နှစ်ဆိုတဲ့ အချိန်ကျတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဝတ္ထုတွေက အတော်ကလေး ခရီးရောက်ခဲ့ပါပြီ။

အဲဒီအတွက် မဖတ်လိုက်ရတဲ့ ပရိသတ်တွေက ကျွန်တော့်ဆီကို အမျိုးမျိုးအကြောင်းကြားပြီး စာအုပ်ရဖို့ မှာ ကြတယ်။

စာအုပ်တိုက်မှာ လည်း မရှိ၊ ကိုယ်စားလှယ်ဆိုင်တွေမှာ လည်း လက်ကျန်တစ်အုပ်မှ မရှိတော့တဲ့ ဒီစာအုပ်လေးကို နောက်ဆုံးတော့ အခါခါစဉ်းစားဆုံးဖြတ်ပြီး ဒုတိယအကြိမ် မဖြစ်မနေ ပြန်ထုတ်ဖို့ စဉ်းစားလိုက်ပါတယ်။

ဝယ်သိမ်းချင်သူတွေရော ... အာသာငမ်းငမ်း ဖတ်ချင်ကြတဲ့ သူတွေအတွက် အဓိကရည်ရွယ်ပါတယ်၊ ချစ်ပရိသတ်များ ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ကြပါစေ။

ပရိသတ်အတွက်

အမြဲတမ်း

ဗျူး

အခန်း(၁)

“သားရေ ဒီမှာ ကြည့်ပါဦး”

သီချင်းစာအုပ်ကနေခွာတော့ ဂစ်တာကြိုးလေးတွေပေါ်မှာ ဖိထောက်ထားသည့် လက်ဆီပြန်ရောက်၏။

စာအုပ်ကိုကြည့် သံစဉ်ညှိနှင့် မာမီဘာပြနေသလဲဆိုတာ အလင်းတိုက် လှည့်မကြည့်ဖြစ်။

“ဟဲ့ ... သား”

ဒေါ်လင်းလင်းမြင့်က အလင်းတိုက်ရှေ့မှာ ထိုင်ချ၍ လက်ထဲက ဓာတ်ပုံတွေကို သီချင်းစာအုပ်ပေါ် ပစ်ချလိုက်သည် ။

“သီချင်းထက်အရေးကြီးတယ် အဲဒါတွေကို အရင်ကြည့်”

“မာမီကလည်း ဗျာ”

အလင်းတိုက် ဂစ်တာကြိုးတွေကို ဗျင်းခနဲဆွဲချလိုက်ကာ ရှုံ့မဲ့သွားသည် ။

“ဒါဘာတွေလဲ”

“ဓာတ်ပုံတွေလေ မင်းနဲ့ ပေးစားမလို့ မာမီစိတ်ကြိုက်ရွေးလာတာ”

“မာမီကြိုက်ရင် မာမီယူလေ မာမီကြိုက်တာတွေ ကျွန်တော် တစ်ယောက်မှ မကြိုက်ဘူး” “အင်းပါ ... အဲဒီပုံတွေကို ကြည့်စမ်းပါဦး၊

မင်းငြင်းနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

အလင်းတိုက်က ဂစ်တာကိုလက်နှစ်ဖက်နှင့် ပွေ့ဖက်ထားကာ ဓာတ်ပုံနှစ်ပုံကို မျက်မှောင်ကုတ်ကုတ်ဖြင့် လှမ်းကြည့်၏။

တစ်ယောက်ကဆံပင် ကျောလယ်ခန့်နှင့် မော်ဒယ်ကိုယ်လုံးမျိုး မျက်ဝန်းလေးတွေက ဝင်းလက်နေသည် ။

နောက်တစ်ယောက်က ဆံပင်နားရွက်လောက်အကုပ်ကလေးနှင့် တအားရယ်၍ နောက်ပြန်လှည့်ထားသည့်ပုံ။

နုတ်ခမ်းလေးအစုံနှင့် သွားစွယ်ဖွေးဖွေးလေးတွေက သတိထားမိလောက်အောင် လှလေသည် ။

“အဲဒီ ဆံပင်ရှည်နဲ့ မိန်းကလေးက ဝင်းလက်မြင့်လွင်၊ ဆံပင်အတိုလေးက ကေသီမြင့်လွင်၊ တစ်ယောက်ရှိသေးတယ်၊ သူကတော့ ဒီနှစ်ကျောင်းပြီးသွားတာနဲ့ ရတနာဆိုင်မှာ ထိုင်နေတယ်တဲ့ နာမည်က မေရီမြင့်လွင် သူ့အကြီးဆုံးပဲ ဆံပင်အရှည်ကြီးနဲ့ မာမိကတော့ ဒီနှစ်ယောက်ထက်တောင် ပိုချောတယ်ထင်တယ်၊ သူက ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီးသား မရှိလို့ တဲ့ ”

ဒေါ်လင်းလင်းမြင့်က အလင်းတိုက်ကို အကဲခတ်နေသည် ။

“သူတို့ က မိုးကုတ်ကလူချမ်းသာတွေ သားရဲ့ ၊ ရန်ကုန်ကိုပြောင်းလာကြတာ မကြာသေးဘူး၊ အခု ညီအစ်မသုံးယောက်စလုံး အဒေါ်နဲ့ နေကြတာလေ၊ မိဘများက မိုးကုတ်မှာ ပဲ အငယ်ဆုံး ဆံပင်တိုတို ကောင်မလေးကတော့ ဒီနှစ်မှ ဆယ်တန်းဖြေထားတာ အလတ်မက ကယ်မစ်စထရီ တတိယနှစ်”

အလင်းတိုက်က ဓာတ်ပုံတွေကို စာအုပ်ပေါ်က တွန်းချကာ

ဂစ်တာပြန်ကိုင်သည်။ ။

ဒေါ်လင်းလင်းမြင့် မျက်မှောင်ကုတ်သွား၏။

“သား မင်းကို မာမိစကားပြောနေတယ်နော်”

အလင်းတိုက်က မော့မကြည့်ဘဲ

“ပြောလေ ကျွန်တော်နားထောင်နေတာပဲဟာ”

“မရဘူး မာမို့ကိုကြည့်”

အလင်းတိုက်က ပြုံးစိစိနှင့် မျက်လုံးပင့်ကြည့်သည်။ ။

“မင်းပြောင်ချော်ချော်မလုပ်နဲ့ နော် အလင်းတိုက် မာမိဒီတစ်ခါအလျှော့ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး ”

ဓာတ်ပုံတစ်ပုံယူလာတိုင်း ဒေါ်လင်းလင်းမြင့် ပြောနေကျစကား။

“မာမို့ကို ကျွန်တော်ဘာပြောလို့ လဲ ပြတာကို ကြည့်တယ်လေ ဘာလိုသေးလဲ”

“မင်းကို ရွေးခိုင်းနေတာ”

“ဒါကိုယူမယ်ဆိုပြီး ကောက်ဝါးစားပစ်လိုက်လို့ ရလို့ လား အိတ်ထဲ ကောက်ထည့်ထား လိုက်ရမှာ လား ... မာမိကနွတ်ပဲ”

“ဟဲ့... မိဘက သဘောကျလို့ ရွေးချယ် လာပြီးသား၊ မင်းကို ချိုကျိုးနားရွက်ပွဲတွေနဲ့ စီစဉ်နေတာမှ မဟုတ်ဘဲ တစ်ယောက်ယောက်ကို လက်ညှိုးထိုးလိုက်ရုံပဲ ... သုံးယောက်စလုံး ဘာမှ ပြောစရာမရှိဘူး”

“သူတို့ ကရော ... ကြိုက်တဲ့ တစ်ယောက်ကို ရွေးတော်မူပါဆိုပြီး အဆင်သင့်ရှိနေသတဲ့ လား၊ သူတို့ မှာ ရည်းစားတွေဘာတွေ ရှိမနေဘူးလို့ ဘယ်သူပြောနိုင်မလဲ”

“မာမိပြောနိုင်တယ် ... ဒီဓာတ်ပုံတွေကို မာမိအရင်တစ်ခေါက် မိုးကုတ်က ပြန်လာကတည်းက ကိုမြင့်လွင်တို့ ဆီက ယူလာတာ ကလေးတွေ ဒီမှာ ဆိုတာ မာမိက အဲဒီကျမှ သိတာ လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး မာမိနဲ့ ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းတွေပဲ ... မတွေ့တာကြာလို့ သာတစ်ယောက် ဘယ်မှာ နေမှန်း တစ်ယောက်မသိကြတာ”

“ခုတော့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးတွေ့သွားကြတာလဲ”

တွေ့ကြတာကိုပဲ အလင်းတိုက်က မကျေနပ်သည့်လေသံနှင့်

“မာမိ အရောင်းအဝယ်ကိစ္စနဲ့ မိုးကုတ်ရောက်သွားတာလေ မထင်မှတ်ဘဲဆိုကြတာ နှုတ်ဆက်ပြောဆိုကြရင်း သူ့မှာ သမီးသုံးယောက်ရှိမှန်းသိလို့ မေးကြည့်တော့ ရန်ကုန်မှာ စီးပွားရေးလုပ်ချင်လို့ ဆိုပြီး သုံးယောက်စလုံး ရန်ကုန်ဆင်းသွားကြတာ မကြာသေးဘူးလို့ ပြောတယ်”

ဒေါ်လင်းလင်းမြင့်က လိပ်စာသေချာမေးပြီး သမီးသုံးယောက်ဆိုတာကို သွားကြည့်ဖြစ်လိုက်တာ မိုးကုတ်ကပြန်ရောက်ရောက်ခြင်း အမောတောင် မဖြေနိုင်အားခဲ့။

တွေ့လိုက်တော့ ဓာတ်ပုံထဲမှာ ထက် ပိုချောပိုလှနေကြပြီး ဘာမှ မကြာသေးဘဲ နေရာအကွင်းအကွက်ကျကျတစ်ခုမှာ ရတနာဆိုင်ကြီး ဖွင့်ထားလိုက်တာ ဟီးထနေသည် ။

လောလောဆယ် အဒေါ်အိမ်မှာ နေကြပြီး စိတ်ကြိုက်တွေ့မည့် ခြံတစ်ခြံဝယ်ကာ တိုက်ဆောက်အခြေကျပြီးမှ မိဘများကို ခေါ်မည့်အစီအစဉ်ရှိ၏။

“လင်းရယ် ငါတို့ ကတော့ ရန်ကုန်မှာ မနေချင်ပါဘူး၊ သူတို့ က ရန်ကုန်မှာ ပဲ နေချင်တယ်၊ စီးပွားလုပ်မယ်နဲ့ သုံးယောက်စလုံး

ညီညွတ်နေကြလို့ သာ လွှတ်လိုက်ရတာ၊ ဟိုမှာ လည်း သူတို့ အဒေါ်ရှိတာနဲ့ လေ၊ ခု လင်းကိုထပ်အပ်ရမှာ ပဲ သူတို့ ကျေနပ်အောင်သာ ပြောလိုက်ရတယ်။ တို့ တော့ ရန်ကုန်မှာ နေဖို့ လုံးဝအစီအစဉ်မရှိဘူး”

“စိတ်ချစမ်းပါ ... ဒါပေမဲ့ စောင့်ရှောက်ခ သမီးတစ်ယောက်ပေးမှ ရမယ်”

“ကြိုက်တဲ့ တစ်ယောက်ကိုယူ နင့်သားနဲ့ ဆို အစစ်အဆေးမရှိခွင့်ပြုတယ်”

ဒီလောက် ပွင့်လင်းခဲ့ပြီးသား။

“ကိုမြင့်လွင်ရော သီတာစမ်းရော မိုးကုတ်မှာ အစဉ်အဆက်ချမ်းသာခဲ့ကြတဲ့ လူကုံထံတွေချည်းပဲ သမီးတွေကလည်း တကယ့်အချောအလှတွေ မှဲ့တစ်ပေါက်မစွန်းသေးတာ အတိအကျပဲ မင်းက ဘာအထွန့်တက်ချင်တာလဲ”

အလင်းတိုက်က ဂစ်တာကြိုးကို ဒေါင်ခနဲ ပင့်ဆွဲ၍ ပခုံးတွန့်သည် ။

“အလင်းတိုက်”

ဒေါ်လင်းလင်းမြင့်က စူးစိုက်ကြည့်၍ ခေါ်သည် ။

“ညနေ အဲဒီကိုသွားမယ် အဆင်သင့်ပြင်ထား”

“ချက်ချင်းကြီးပါလား”

“ချက်ချင်းပဲ အဲဒီထဲကတစ်ယောက်ကို မဖြစ်မနေ ရွေးရမယ်ဆိုတာလည်း ခေါင်းထဲမှာ ထည့်ထားဦး”

အလင်းတိုက်၏ ပြုံးစိစိမျက်နှာကို ကြည့်ကာ ဒေါ်လင်းလင်းမြင့် ထထွက်သွားသည် ။

ဂစ်တာကိုဘေးမှာ ချ၍ ဓာတ်ပုံနှစ်ပုံကို ယူကြည့်လိုက်သည်။ ။

မာမီ အပြင်းအထန်ဖြစ်သွားတာလည်း ဖြစ်လောက်စရာပါ။

နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ ပုံစံလေးတွေက ခေါင်းခါချင်စရာမရှိ။ သို့သော် ကိုယ့်ရှေ့အဆင်သင့် ရောက်နှင့်ပြီးတဲ့ အဖြစ်မျိုးနှင့် လက်ထပ်လိုက်ရတာကို အလင်းတိုက် စိတ်မဝင်စားပါ။

ခက်ခဲစွာရင်ခုန်ခွင့်ကို မက်မောတဲ့ ကိုယ်က အလွယ်တကူ ကောက်ယူလိုက်ရတာကို မလိုချင်ပါ။

★

အခန်း (၂)

“ကျွတ်”

ကားပေါ်က မဆင်းဖြစ်သေးဘဲ တစ်ဖက်ကအသံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။

အနက်ရောင်အားကစားဝတ်စုံလေးမို့ ပေါင်လယ်ခန့်သာရှိသည့်ဘောင်းဘီတိုပြတ်လေးနှင့် ဖြူဝင်းသော အသားက ထင်းနေသည် ။

ဆံပင်တိုကုပ်ကုပ်လေးနှင့် ချစ်စဖွယ်ပြုံးနေသော မိန်းကလေးဟာ အငယ်ဆုံးဆိုတာပဲဖြစ်သည် ။

နာမည်တော့ မမှတ်မိပါ။

ကောင်မလေးက ဘောလုံးပိုက်ပြီး သူ့ဆီလျှောက်လာသည် ။

“ယူက အလင်းတိုက်ဆိုတာလား”

အလင်းတိုက်က ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ကားပေါ်ကဆင်းသည် ။

“အထဲမှာ ယူကိုဧည့်ခံမယ့်သူ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး မလတ်က မီးဖိုချောင်ဝင်နေတယ်၊ မကြီးက ပြန်မလာသေးဘူး၊ ယူ ဝါသနာပါရင် တို့ နဲ့ ဘတ်စကက်ဘော လာကစားပါလား”

“ကစားဖို့ လာတာ မဟုတ်ဘူး ”

“ဘာလုပ်ဖို့ လဲ”

အလင်းတိုက်က နှုတ်ခမ်းစေ့ပြီးပြီသည်။ ။

“အချစ်လာရှာတာ”

“အား”

ကောင်မလေးက အသံပြုပြီးနှစ်ချက်မျှ ခုန်လိုက်သည်။ ။

ဆံပင်တိုတိုလေးတွေ လွင့်တက် လှုပ်ခါသွား၏။

“ဒါဆို အထဲကိုသွားလေ”

“ဘယ်သူမှ မရှိဘူးဆို”

“မလတ်ကိုခေါ်ပေးမယ်”

“မင်း မပါဘူးလား”

“အို ... ကေကေ ခုမှ ဆယ်တန်းဖြေထားတာ ကလေးပါနော်”

အလင်းတိုက်က ပြုံး၍ မျက်ခုံးပင့်ကာ လက်မနှင့်ကုတ်သည်။ ။

“ယူက အန်တီလင်းရဲ့ သားနော်”

“အင်း”

“အင်ဂျင်နီယာဘွဲ့ယူထားတယ်ဆို”

“အင်း”

“အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“နှစ်ဆယ့်နှစ်”

ကေကေ လက်ညှိုးလေးကို ကိုက်ကာ စဉ်းစားသလိုလုပ်နေသည်။ ။

“မကြီးနဲ့ ရွယ်တူပဲ”

“မင်းနဲ့ ရော”

ကေကေ ခစ်ခနဲရယ်သည်။

“ကေ့ကို ယူခေါင်းထဲမထည့်ပါနဲ့ ၊ ကေကေ စေ့စပ်ဖြစ်ပြီးမှ လက်ထပ်တာမျိုး စိတ်မဝင်စားဘူး”

အလာကြီးပါလား။

“ကေ့ကိုလက်ထပ်ခွင့်ရှိတဲ့ ယောက်ျားဟာ ကေသိပ်ချစ်မှ ဖြစ်မှာ ပြီးတော့”

“ဒီလောက်ဆိုရပြီ”

“ဟဲ ... ဟဲ ယူတော်တယ်”

အပြောကြီးသောကောင်မလေးကို နည်းနည်းတော့ စိတ်ဝင်စားသွားသည် ၊ ဖြူညက်ညက်ပါးပြင်လေး နှစ်ဖက်မှာ မွေးညင်းနုလေးတွေဖုံးနေလျက် ပါးပြင်၏ အောက်ဖက် နှုတ်ခမ်း ဘေးနားမှာ မဲနက်သေးငယ်သော မှဲ့လေးက မျက်နှာနုနုကို ပို၍ ချိုလွင်သွားစေသည်။

အားကစားလည်း ဝါသနာပါပုံရကာဖွံ့ထွားသော ကိုယ်လုံးက အရပ်မြင့်သည် မို့ အတော်လေးကြည့်ကောင်း၏။

အလင်းတိုက် တံခါးဖွင့်ပြီး ကားပေါ်ပြန်တက်သည် ၊

“ဒါ ပြန်မယ်ပေါ့”

“အင်း”

“ဆုတ်ခွာတာလား ဟန်ပြင်တာလား”

အလင်းတိုက် ကေ့ကို ခပ်ပြုံးပြုံးကြည့်ကာ

“မင်းလိုပဲလေ ... ဆန္ဒအတိုင်းပဲ ဖြစ်စေမှာ ပါ”

*

အခန်း (၃)

“ဘုရားစူးစေ ... အရမ်းမိတယ် မယုံမရှိနဲ့ ”

အကြီးနှစ်ယောက်စလုံးက ကေ့ကို ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။ ။

“နင့်လိုမိန်းမက ပြောမှ တော့ ဘုရားစူးမကျိန်လည်း ယုံပါတယ် ...
နေပါဦး သူကအိမ်ထဲတောင်မဝင်ဘဲ ဘာလို့ လှည့်ပြန်သွားတာလဲ”

“မကြီးတို့ မှ မရှိတာ မလတ်ကလည်း ချက်ပြုတ်နေတော့ ဆွဲထုတ်
ပေးရင် လှလှပပဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး လေ”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ပြန်သွားတာပဲကောင်းတယ်၊ မေမေ
အကြောင်းကြားထားလို့ သာ ငြိမ်နေရတယ်၊ ငါဖြင့် အိမ်ထောင်မပြုချင်
ပါဘူး”

ဝင်းလက်က အိပ်ရာပေါ်သို့အိခနဲ ထိုင်ချလိုက်ကာ ...

ခေါင်းအုံးကိုဆွဲ၍ ဖက်ထားလိုက်သည်။ ။

မေရီက ဖျော်ထားသည့်အိုဗာတင်းကို နှစ်ခွက်ခွဲထည့်ပြီး
ကေနှင့်ဝင်းလက်ကို လှမ်းပေးသည်။ ။

“မကြီး မသောက်ဘူးလား”

“မသောက်တော့ဘူး အိပ်တော့မှာ ”

“မကြီးကလည်း လေးလေးနဲ့ မျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင်တာနဲ့ စောစော

အိပ်နေတာပဲ၊ လူမစုံတော့ စကားပြောရတာ မကောင်းဘူး”

“မတတ်နိုင်ဘူးဟာ ... တစ်နေ့ကုန်ဆိုင်ထိုင်ရတာလည်း ပင်ပန်းတယ်၊ သူပြန်လာလို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်ရင်လည်း မျက်နှာပူရဦးမယ်”

ဝင်းလက်က အိုဗာတင်းကို တစ်ဝက်ခန့်ကျအောင် သောက်ပစ်လိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်လှမ်းတင်လိုက်၏။

“မကြီးကိုက အမှတ်ကြီးတာ၊ လေးလေးက အရမ်းလိုက်လျောနေတဲ့ ဥစ္စာ သနားပါတယ်”

“မသနားဘူး ငါသူ့ကိုနာသလို ချစ်ရေးချစ်ရာကိုလည်း ခေါင်းထဲဘာမှ မထည့်ချင်ဘူး၊ အခု မေမေစီစဉ်ထားတဲ့ ကိစ္စအတွက် ကေလည်း ငယ်သေးတယ်၊ ငါကလည်း ဆောရီးပဲ ... ဝင်းလက် နင်ပဲဆုံးဖြတ်”

ဝင်းလက်က ပခုံးနှစ်ဖက်ကြားထဲ ဇက်လေးပုသွင်းကာ မျက်ခုံးလေးနှစ်ဖက်ပင့်လိုက်၏။

ကေက အသံလေးထွက်အောင်ရယ်သည် ။

"ဟုတ်တယ် ကေကအစောကြီးကတည်းက တွေးမိတယ်၊ ဒီကိစ္စမကြီးလည်း လုံးဝလက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး လို့ ၊ အဲဒီတော့ အနာအဆာကင်းတဲ့ မလတ်ပဲ ခေါင်းညိတ်ဖို့ ပြင်"

"ကေနော်"

"ကေနော်မနေနဲ့ အလင်းတိုက်ဆိုတာကို မလတ် မြင်လိုက်ရင် သက်ပြင်းတောင် ချအားလိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး "

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ချစ်သွားလိမ့်မယ်"

"ဒါဆို နင်က အရင်ဆုံးမြင်လိုက်တဲ့ သူ နင်ချစ်သွားသလား"

ကေက ခစ်ခနဲရယ်သည်။

"ချစ်သွားတာမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒါပေမဲ့ သဘောကျတယ် ကေ
ကဆရာဝန်ဖြစ်ချင်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ရှိနေလို့ မဟုတ်ရင်
သိပ်ငြင်းဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး "

"ကဲ စဉ်းစားနေကြ ငါသွားအိပ်တော့မယ်"

ဝင်းလက်က စားပွဲပေါ်ကနာရီကို လှမ်းကြည့်သည်။

ကိုးနာရီထိုးဖို့ ဆယ်မိနစ်။

မကြီးကလည်း မေရီက အပြောဆုံးအောင်မနေတော့ဘဲ အခန်းထဲ
က ထွက်သွားသည်။

လေးလေးအိမ်မှာ နေပေမယ့် ဝင်းလက်နဲ့ ကေကသာ လေးလေးနဲ့
တရင်းတနီး ခင်ခင်မင်မင်နေကြတာ မေရီက မျက်နှာချင်းပင် မဆိုင်မိ
အောင် ရှောင်နေတတ်သည်။

လေးလေးအကြောင်းဆို အပြောတောင်မခံတတ်။

ထို့ကြောင့် ခြံဝယ်ဖို့ ကိုလည်း အသည်းအသန်လုံးပန်းနေသည်။

မေမေတို့ လည်း ဒီတူဝရီး သင့်မြတ်ပါစေတော့ရယ်လို့ ရင်းနှီးဖို့ ငွေ
ကိုပဲ ထုတ်ပေးပြီး ခြံဝယ်ဖို့ ကိုလည်း ကိုယ့်ဟာကိုယ် ကြိုးစားကြတဲ့။

မေရီက ရတနာဆိုင်ဖွင့်ထားပြီး တစ်ဖက်ကကျောက်အရောင်းအဝ
ယ်သတ်သတ် လုပ်သေးသည် မို့ ငွေကခန့်မှန်းရက် မတိုင်မီ အတော်
လေးစုမိနေပြီဖြစ်သည်။

သို့သော် ရန်ကုန်မြို့လယ်က နေရာလေးတစ်ခုမှာ ခြံတစ်ခြံဝယ်ဖို့

ဆိုသည့် အတိုင်းအတာထိတော့ မတတ်နိုင်သေးပါ။

ထို့ကြောင့် လေးလေးနှင့် မလွဲသာ၍ ဆုံမိတိုင်း ...

လေးလေးက နှုတ်ဆက်လို့ ပြန်ပြောလိုက်မိတိုင်း ...

"ငါသိပ်စိတ်ညစ်တာပဲ"

ဆိုသည့် ဝါကျတစ်ကြောင်း မေရီပါးစပ်ထဲက ခုန်ထွက်လာမြဲ ပြီးခဲ့
တဲ့ အတိတ်အကြောင်းတစ်ခုကို မေရီ မမေ့ပစ်နိုင်တာ ဘေးလူတွေပါ စိ
တ်ညစ်ကြရပြန်သည် ။

★

အခန်း (၄)

"ဟဲလို... မေရီပြောနေပါတယ်"

"သမီးလား ... အန်တီလင်းပါ"

"ဪ .. အန်တီလင်း ... ဟုတ်ကဲ့ ... ပြောပါ"

"ဟိုနေ့က သားရောက်လာတယ်လေ၊ အဲဒါသမီးတို့ နဲ့ မတွေ့ခဲ့ဘူးဆို"

"ဟုတ်ကဲ့ ... သူလာတဲ့ အချိန်က မေရီတို့ မအားတဲ့ အချိန်ဖြစ်နေလို့ပါ၊ ဒါပေမဲ့ ညီမလေးကေနဲ့ တော့ တွေ့သွားပါတယ်"

"ပြောတယ်သမီး ... အန်တီလင်းပါလိုက်ခဲ့ဖို့ ဟာ သားလေးက ဘာပြောတယ်မှတ်လဲ အဲဒီလိုပြယုဂ်ကြီးတစ်ခုလို ငုတ်တုတ်မထိုင်ချင်ဘူးတဲ့ "

ပြော၍ ဒေါ်လင်းလင်းမြင့်၏ ရယ်သံကို ဖုန်းထဲက ကြားနေရသည်။ ။

"သမီးတို့ နဲ့ သားကို အန်တီလင်းကတွေ့စေချင်တာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ခင်ခင်မင်မင် ဆွေးနွေးကြစေချင်တာ၊ သမီးတို့ သုံးယောက်စလုံးရှိတဲ့ အချိန် အန်တီလင်းတို့ အလည်လာချင်ပါတယ်၊ ဘယ်အချိန်လောက်ဖြစ်မလဲ သမီးသတ်မှတ်ပေးပါဦး ဒါမှ မဟုတ်လည်း အန်တီလင်းတို့ ဆီ ထမင်းလာစား လာလည်လေးဘာလေး လာခဲ့ပါလား"

"ဘယ်လိုမှ မအောက်မေ့ပါနဲ့ အန်တီလင်းရယ် မေရီတို့ မှာ လုံးဝအချိန်မရှိလို့ ပါ၊ အဲ ... သုံးယောက်ဆုံတဲ့ အချိန်ကတော့ ... ညစာစားတဲ့ အချိန်ပဲရှိပါတယ်၊ ညစာစားပြီးတာနဲ့ မေရီက တန်းနားတာ အပြင်ထွက်ဖို့ အချိန် တကယ်မရှိတာပါ အန်တီလင်း"

"ဒါဆိုလည်း အလိုက်မသိစွာဘဲ တောင်းပန်ရမှာပဲ၊ အန်တီတို့ ညစာလာစားမယ်လေ ဘာမှ အထွေအထူး ပြင်ဆင်မထားပါနဲ့ စားဖို့ ထက် ဆုံကြဖို့ ပဲလိုတာ"

ဇွတ်ကြီးပါလား။

မေရီသက်ပြင်းလေး ကျိတ်၍ ချလိုက်မိသည်။

"ရပါတယ် အန်တီလင်း ညစာကြိုက်တဲ့ နေ့လာစားပါ။ မေရီဖိတ်ပါတယ်" ဟု ပြောလိုက်ရတော့သည်။

တကယ်ဆို ကိုယ့်နှလုံးသားက အချစ်ကို ကြောက်နေခဲ့ပြီ။

*